

110. Ölandsflickan

1. På Öland bodde en flicka skön,
den allra vackraste av sitt kön
Till äktenskapet stor lust hon hade
och därför en gång så här hon sade:
"Tia dia dia dia dia! Tia dia dia diralla!"

2. »Skall jag då aldrig få gifta mig,
när alla andra de gifta sig?
Att leva ensam det är besvärligt,
ja, understundom det är förfärligt

3. Nej, jag ej längre här stannar kvar,
ty lejonen här ej hjärta har
Nej, här kan jag mig ej längre bärga
Jag far till staden uppå en färja»

4. Till staden far hon, så nätt och grann,
fFör att skaffa sig en äkta man
Men den skall kunna ta fatt på harar,
som utan penningar kan lura karlar

5. I staden hade hon en tant,
som var dess förkläd' och livdrabant
En dag hon sade till sin Maria:
"Jag går till skomakarn för att fria"

6. «Usch!" av harm brast Maria ut,
»jag vill ej hava en sådan stut
Nej, en baron eller lärd magister,
som ej mot flickor sig visar bister"

7. "Hur många pängar har du min vän?
Ty utan pängar fås inga män»
"Jag har", sad' flickan, »knappt nog ett tusen
Men säg dock trettio, det gör susen!»

B. Och herrar svärma kring ölandsmön,
som flugor svärma kring sockerbrön
Vad hon var skön och vad hon var ädel!
Vad hon var älskvärd för sina medel!

9. Vad hon väl vändas med sin person,
hon ger sin hand åt en ung baron,
som drömmer blott om den gyllne skatten
Och han blev lurad och det av katten

10. Är det nu rim och är det reson,
Marias pappa gör nu cession
Baron begråter nu djupt sitt öde
och önskar makan ibland de döde

11. »Ha!", sad' Maria. "så klok jag var,
som kunde lura sådär en karl!
Så skall de vilda lejon tämja!
Och nu de leva uti all sämja